

เทศน์เช้า วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้ทั่วไปเขาเป็นวันตักบาตรเทโว วันตักบาตรเทโวเป็นวันนักขัตฤกษ์ เวลาชาวพุทธเรา เราว่าเป็นชาวพุทธ ทำบุญวันเข้าพรรษา แล้วก็ทำบุญวันออกพรรษา ทำบุญ ๒ วันนะ แต่เวลา หายใจนี้ หายใจวันหนึ่งไม่รู้ก็ร้อยหนักพันหน เราทำกันอย่างนั้นเพราะอะไร? เพราะเราทำเป็น ประเพณีไง วันตักบาตรเทโวเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่ในพระไตรปิฎก โปรด พุทธมารดา ลงมาจากดาวดึงส์

มันเป็นชาดก เป็นชาดกที่เป็นความจริง ชาดกคือนิทาน นิทานชาดกนี้เวลาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าบอกถึงเมื่อชาติที่แล้วเราเป็นพระเจ้าพรหมทัต เราเป็นกษัตริย์ เป็นจักรพรรดิ เป็นอะไรนี่ เป็นชาดกแต่มีที่มา มีที่เป็นที่ไป มีความจริงอยู่ในชาดกนั้น เป็นชาดกนั้นเพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้แจ้งโลกนอกโลกใน แต่พอเรามาฟังกันบ๊ีบเราว่าเป็น นิทาน เป็นชาดก ในศาสนาเรานี่เป็นสิ่งที่ว่าไม่น่าเชื่อถือ ความไม่น่าเชื่อถือเพราะเราเอากิเลสเรา ไปจับใจ

สิ่งที่เป็นชาดกเป็นนิทานมาจากผู้จริง ก็มีสิ่งที่เป็นประโยชน์ เป็นสิ่งที่จูงใจ เป็นสิ่งที่ เจริญศรัทธา ถ้ามีความศรัทธา ตัวศรัทธานี้เข้าไปแสวงหาความจริง ตัวศรัทธาไม่ใช่ความจริงนะ ตัวศรัทธาเป็นความเชื่อ ถ้าตัวศรัทธาเป็นความเชื่อ ความเชื่ออันนั้นจะทำให้เรามีโอกาส เห็นใหม่ สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา สุตมยปัญญาคือการศึกษาเล่าเรียน การศึกษาการค้นคว้า ค้นคว้า มาแล้วนี่ค้นคว้ามาเพื่อใคร ถ้าค้นคว้ามาเพื่อกิเลส คนเรานี้มีปัญญานะ ถ้ามีปัญญานี้เบียดเบียนกัน แ่่งแย่งกัน ชิงดีกัน ด้วยปัญญานี้เล่ห์กลจะมหาศาลเลย

เวลาสัตว์นั้นมันมีปัญญานาขนาดของมัน ถ้ามันมีกำลังมันก็จะเป็นผู้ควบคุมฝูง ถ้าหัวหน้า สัตว์ตัวนั้นดี มันจะควบคุมฝูง หมู่คณะจะมีความสุขมาก ถ้าหัวหน้าสัตว์ตัวนั้นเอาเปรียบเขา นี่สิ่ง ที่เหลือแล้ว นั่นเป็นสัญชาตญาณของมันนะ สัญชาตญาณของสัตว์ นี่คำว่าปัญญา ปัญญามันใช้ใน ทางที่ดีก็ได้ ปัญญาในทางที่เลวก็ได้ ปัญญาอย่างนี้เป็น โลภียปัญญา ถ้าเป็นสุตมยปัญญานี้ศึกษา

มา ศึกษามาแล้วถ้าไม่มีความเชื่อ ยิ่งศึกษายิ่งลึกลงยิ่ง ยิ่งศึกษายิ่งที่ว่ามันจะเป็นไปได้
อย่างไร

แต่ถ้ามันเป็นความเชื่อนะ พอมันศึกษาไปมันจะมีความเชื่อใจ ขนาดเวลาเราไปศึกษาใน
พระไตรปิฎก เห็นใหม่ เราจะขนลุกขนพองเลย สิ่งใดมันสะท้อนหัวใจมาก การสะท้อนหัวใจ
ถ้าธรรมะสะท้อนหัวใจคนนั้นมีวาสนามาก เพราะการสะท้อนหัวใจทำให้เราได้ลึกลงใจ ชีวิตนี้
คืออะไร? เกิดมาทำไม? การเกิดมาทำไม? สิ่งนี้เวลาถามขึ้นมาตัวเองนี้ สิ่งนี้เกิดมาทำไม
เกิดมาแล้วได้ผลประโยชน์อะไร เกิดมาตายเปล่าหรือเกิดมามีสิ่งใดคิดไม่ติดมือไป อันนี้เป็น
ความคิดของเราละ เป็นความคิดของผู้มีศรัทธาที่เห็นคุณค่าของชีวิตใจ

แต่ถ้ามันเป็นสัจจะทางโลกเขา มันปฏิเสธไม่ได้ มันเหมือนธรรมชาติมันเวียนไป ถึงบอก
ว่าเวลาครูบาอาจารย์หรือว่าพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล เวลาไปประสบถึงกรรม การกระทบของ
กรรมมันเป็นผลของวิญญู พระอรหันต์ไม่มีสิ่งใดเข้าไปหัวใจนี้มีความเบียดเบียนหรือมีใ
บกร่อง ให้มีใจติดกับในโลกเขา แต่พระอรหันต์มีกรรม ถ้ามีกรรม สภาวะกรรมที่เกิดขึ้น คุณก็
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พราหมณ์ที่นิมนต์ไปแล้วข้าวยากหมากแพง ยังต้องอดต้องฉันข้าว
ดิบ ๆ ๓ เดือน เห็นใหม่

ถ้ามีกรรมขึ้นมา เวลากรรมเราก็สลดสังเวชกัน แต่พระอรหันต์บอกว่า “มันเป็นผลของ
วิญญู” คือผลของการเวียนว่ายตายเกิด ชีวิตนี้คืออะไร? ชีวิตนี้คือการที่กรรมมันพาเกิดมาเป็นชีวิต
นี้ แต่ชีวิตนี้คืออะไร? ชีวิตนี้เราปฏิเสธชีวิตนี้แล้วเราก็เบื่อหน่ายชีวิตนี้ แล้วเราจะปฏิเสธมัน
ปฏิเสธมันไม่ได้ เพราะสิ่งนี้มันสสารสิ่งที่มีคุณค่าของมันอยู่ มันต้องเวียนไปธรรมชาติของมัน

ธรรมชาติคือความแปรปรวน ดูสิว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติคือธรรมชาติ
ธรรมชาติอันหยาบ ๆ นี้ ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมะคือความเป็นไปของธรรมชาติใช้ใหม่ ถ้าเป็น
ธรรมชาติมันจะพันออกไปเป็นนิพพานไม่ได้ เพราะมันจะเวียนไปในธรรมชาตินั้น ธรรมะเหนือ
ธรรมชาติไป แต่ความเป็นธรรมชาตินั้น ธรรมชาติคือกรรมดีกรรมชั่ว กรรมดีกรรมชั่วหมุนไปใน
ธรรมชาตินั้น นี้ธรรมะหยาบ ๆ

ธรรมะหยาบ ๆ คือธรรมเริ่มต้นจากปุถุชน ปุถุชน กัลยาณปุถุชน ถ้าเป็นธรรมะของพระ
โสดาบันนะ จะไม่ถือมงคลตื่นข่าว จะตรงกับหลักธรรมวินัย จะเข้าถึงหลักธรรมวินัย จะไม่ถื
อมงคลตื่นข่าวออกไป สิ่งนี้มันถึงเป็นอกุปปิธรรม แต่ถ้าเป็นสภาวะธรรมอย่างนี้ มันเวียนไป แล้วมัน

ต้องเกิด มันปฏิเสธไม่ได้ ความปฏิเสธ คุณิ เวลาเขาประหารกัน เขาม่ากันนะ เขาตายไป ตายไปแล้วไปไหนล่ะ นี่ว่าตายแล้วก็จบกัน แต่กรรมมันไม่จบนะ จิตนี้ทำลายไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดทำลายได้เลย

อย่างเชื้อโรค อย่างโรคภัยไข้เจ็บ ทางวิทยาศาสตร์เขายังแก้ไขได้ อวัยวะนี้เปลี่ยนได้ หัวใจยังเปลี่ยนได้เลย หัวใจเปลี่ยนได้ สมองผ่าตัดได้ ทุกอย่างทำได้หมดเลย ร่างกายนี้ทำได้ทั้งนั้นนะ เปลี่ยนแปลงได้ แต่จิตใจจะเปลี่ยนแปลงได้อยู่ที่ความ... ชีวิตนี้คืออะไร ถ้าชีวิตนี้คืออะไรมันก็ยอมรับตัวมันเองซะใหม่ ถ้าคนว่าชีวิตนี้คืออะไรมันจะถูกคิด คนเราต้องถูกคิด การถูกคิดมันจะย้อนกลับเข้ามาในหัวใจของเรา

ถ้ากลับมาในหัวใจ เห็นใหม่ ถ้าเป็นชาดกเป็นนิทานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เป็นการเชิดชูศรัทธา แต่ในปัจจุบันนี้เราประพฤติปฏิบัติกันนี้ นิยานะ ธรรมะนิยาย เราแต่งกัน เราเทศนาว่าการกัน ถ้าไม่รู้แน่ ออกมามันเป็นนิยายธรรม ถ้านิยายธรรม ถ้าเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันยังเชิดชูทำให้ชนลูกชนพองนะ แต่นิยายธรรมมันเกิดจากความเห็นของเรา

ถ้าเกิดจากความเห็นของเรา คุณิ บ้านเราไฟไหม้ บ้านเราโจรขโมยเข้า เราต้องปิดบ้านเรา บ้านเราไฟไหม้เราต้องดับไฟบ้านเรา ไม่ใช่บ้านเราไฟไหม้ไปดับไฟบ้านคนอื่น บ้านเราไฟไหม้ นะ โอ้โฮ...เทียวไปดับไฟคนอื่นเลย กองไฟบนหัวของตัวไม่ดับ กองไฟบนหัวของตัวไม่ดูแลจะไปดับไฟบนหัวของคนอื่น แต่ถ้าสั่งจะความจริง ถ้าไฟบนหัวของเรานี้ความร้อนมันมี มันเจ็บปวดมันต้องปิดก่อนโดยธรรมชาติของมัน

แต่ถ้าเป็นธรรมะนิยานะ ธรรม...สภาวะเป็นธรรมอย่างนั้น สภาวะเป็นธรรมอย่างนี้ มันไม่ออกมาจากความจริงหรอก เพราะถ้าออกมาจากความจริง ครูบาอาจารย์ท่านสอนไว้ให้ดูใจเราก่อน สรรพสิ่งสภาวะธรรม สภาวะธรรมสภาวะของโลกจะเป็นอย่างนั้น วัฏฏะต้องหมุนไปสภาวะแบบนั้น นี่คนคิดชั่วคนคิดดี บางคนคิดได้สูงส่งมากนะ เขาทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหนเขามีน้ำใจของเขา เขาเชิดชู เขาเป็นหัวหน้า เขาดูแลสังคม บางคนขนาดมีโอกาสแล้วเขาไม่ยอมทำ เขาเบียดเบียนสังคม เห็นใหม่ เขาคิดได้อย่างไร เขาคิดได้อย่างไร

นี่คือความคิดใจ ถ้าความคิดอย่างนี้มันเกิดมาจากไหน? มันเกิดมาจากใจ แล้วถ้าเวลาภาวนาเข้าไปล่ะ อริยสัจเกิดตรงนี้ไง ธรรมะเป็นความจริงไม่ใช่ธรรมะนิยาย ถ้าเป็นชาดกขององค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉันนั้น เพราะอะไร? เพราะในสังคมในวิภวณะนี้ทุกคนเด็กมันเกิดมามัน ไร้เตียงสา ถ้าเราไม่มีธรรมอย่างหยาบ ๆ เพื่อให้เด็กมันมีความสนใจ เราเกิดมานี้เรามีลูก สอน กราบพระนะ นั่งสมาธิภาวนานะ สิ่งนี้เป็นธรรมะปลูกฝังเด็กก่อน ถ้าเด็กไม่มีการปลูกฝังขึ้นมา มันจะเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาได้อย่างไร

เราปลูกต้นไม้ เวลาต้นไม้เล็ก ๆ เรารดน้ำกันที่ไหน เวลามันออกผลมันออกผลที่ไหนละ มันออกกันที่โคนที่ไหน บางชนิดเท่านั้นผลไม้มันจะออกที่โคน แต่ส่วนใหญ่แล้วมันจะออกที่ ปลาย

ชีวิตเริ่มต้นถ้าเป็นนิยาย เป็นชาดกก็เพื่อศรัทธาความเชื่อ พอศรัทธาความเชื่อขึ้นมาเมื่ออนุ- พพิทถา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ เห็นไหม เรื่องของท่านก่อน พอเรื่องของท่าน เรื่องของผลของท่าน คือสวรรค์ เรื่องของสวรรค์ก็ยังคงคิด เรื่องของเนกขัมมะ เรื่องของพรหม พอ เรื่องของพรหม ก็เรื่องของอริยสัจ เรื่องสัจจะความจริง นี้มันต้องปลูกขึ้นมา

ทีนี้เวลาเราไปศึกษาธรรมวินัยนะ “อย่างนั้นก็ปลูก อย่างนี้ก็ปลูก” มันมีขั้นตอนมาก มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียดใจ ถ้าเราไม่มีปัญญาของเรา เราจะพัฒนาความคิดของเราขึ้นมาได้ อย่างไร ทำไมมีสุตมยปัญญา ทำไมมีจินตมยปัญญา จินตนาการนะ จินตนาการของโลก นักวิทยาศาสตร์ จินตนาการอย่างนั้นใช้ไม่ได้ ถ้าจินตมยปัญญามันจะเหมือนธรรมะนิยายนี้ เพราะ มันเกิด เวลาเกิดนิมิตเกิดต่าง ๆ นี้จินตมยปัญญา มันจะเข้าไปสภาวะแบบนั้น มันจะไม่เป็นอริยสัจ เลย

ถ้าเป็นอริยสัจ เป็นภาวนามยปัญญา ถ้าภาวนามยปัญญาขึ้นมา มันจะซึ่งใจธรรมะขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้มรรค ๘ เลี้ยงชีพชอบ เราเลี้ยงชีพชอบเราก็เป็นสัมมาอาชีพะ เราทำ การค้าชอบ ทำมาหากินชอบ นี้คนขนาดที่พูดว่าเลี้ยงชีพชอบ ปล้นมาก็ชอบ เขาว่าชอบอย่างไรรู้ ้ใหม่ เขาบอกปล้นมาที่เขาไปเลี้ยงลูกหลานเขา เลี้ยงลูกเลี้ยงหลานครอบครัวมีความสุข เขาว่าสิ่ง นั้นเป็นเลี้ยงชีพชอบ เห็นไหม เลี้ยงชีพชอบของกิเลสใจ ถือว่าถ้าเราเอาไปเลี้ยงครอบครัวของเรา ครอบครัวเราได้มีความสุข อันนั้นเป็นเลี้ยงชีพชอบ มันคิดได้ขนาดนั้นนะ

สัมมาอาชีพะมันเป็นสิ่งที่ว่าเราไม่เบียดเบียนกัน นี่เป็นสัมมาอาชีพะจากภายนอก แต่ถ้ามัน เป็นอริยสัจนะ สัมมาอาชีพะ เห็นไหม คิดผิดเท่านั้นนะ คิดเกียจคร้าน คิดไม่ทำการทำงาน คิดไม่

ภาวนา นี่เลี้ยงชีพผิดแล้ว เพราะอะไร? นี่มันแถออกนอกกลุ่มนอกทางแล้ว เพราะอะไร? เพราะ
วิญญาณอาหาร หัวใจมันกินความรู้สึกเป็นอาหาร ถ้าความรู้สึกเป็นอาหาร นี่เป็นสภาวะธรรม

สิ่งที่เป็นสภาวะธรรมนี้เลี้ยงชีพชอบ คือความคิดถูกต้อง ถ้าความคิดผิดเป็นความเลี้ยงชีพผิด
เลี้ยงชีพผิดเพราะอะไร? เพราะมันเสวยอารมณ์ สิ่งที่เราเสวยอารมณ์นั้น นี้อริยสัจอยู่ตรงนี้ไง ถ้า
อริยสัจอยู่ตรงนี้ มรรค ๘ มรรคจากภายในนี้ มรรคของโศคาปัตติมรรค ไม่ใช่ มรรคแบบโลก ๆ
เขา มรรคแบบโลกเขานี้การดำรงชีวิตถูกต้อง เขาว่าเป็นความเลี้ยงชีพถูกต้องของเขาแล้ว

สิ่งนี้มันเป็นเรื่องของเด็ก ๆ เหมือนคนเขาถูกกัก คนมีฐานะก็ดูถูกว่าคนนั้นคนจน เรา
เป็นคนมีฐานะเป็นคนร่ำรวย ไอ้คนเศรษฐีโลกก็บอก ไอ้คนนั้นมันเศรษฐีใหม่ เศรษฐีเก่าเขามีเงิน
มหาศาล มันเหยียบย่ำกันไปตลอดนะ ความคิดก็เหมือนกัน ไอ้นั้นคิดไม่ถูก นั่นธรรมะนิยาย อันนี้
ธรรมะอริยสัจ ไอ้ธรรมะจริง...สิ่งนี้มันเป็นพื้นฐาน มรรคหยาบมรรคละเอียด มันต้องมีการพัฒนา
ของมันขึ้นมา วุฒิภาวะของใจจะเกิดขึ้นมาอย่างนี้ ถ้าไม่มีวุฒิภาวะของใจขึ้นมา เราจะเอาอะไรมา
พัฒนากัน

คูลี โลกนี้ที่มันอยู่กันได้เพราะอะไร? เขาว่าสัตว์โลกจะสูญพันธุ์ สิ่งที่จะสูญพันธุ์เขาต้อง
พยายามสงวนรักษาไว้ สงวนรักษาของเขานะ แล้วของเรานี้สัตว์โลกจะสูญพันธุ์ใหม่ แล้วธรรมะ
จะสูญไหม ธรรมะจะไม่สูญ ไม่สูญเพราะอะไร? เพราะมีผู้รู้จริง เวลาพระอานนท์ถามองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า

“กาลใดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วนี้มรรคผลจะหมดเขตเมื่อใด?”

“เมื่อใดมีผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เมื่อนั้นมรรคผลนิพพานจะไม่ว่างจากโลกนี้เลย”

ที่มันจะว่างเพราะมันไม่สมควรไง มันเป็นอริยสัจนิยายนะ ถ้าเป็นอริยสัจนิยายมันเข้า
ไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นอริยสัจความจริง แต่นิยายการปลุกศรัทธามันก็เป็นส่วนหนึ่ง มันถึงจะเรียว
แหลมไปตรงนี้ไง เรียวแหลมไปตรงความเชื่อของคน มันไม่ใช่เรียวแหลมที่ศาสนาหรือ ศาสนา
ไม่เคยเรียวแหลมเลย ศาสนาไม่เคยเสื่อมเลย ไม่มีวันเสื่อม แต่บุคคลมันเสื่อม หัวใจคนมันเสื่อม
ความเป็นไปของคนมันเข้าไม่ถึง ถ้ามันเข้าไม่ถึงมันเข้าไปแต่ลูกค้ำใจ ความลุ่มคล้ำจากภายนอก
มันไม่เข้าถึง เหมือนกับเราเข้าไม่ถึงจุดสำคัญ

คุณะ เหมือนกับคนเคยเข้าไปในสนามหลวง เกิดน้ำท่วม เกิดสิ่งใดก็แล้วแต่ เราต้องหาหนทางวิธีการเข้าไปถึงสนามหลวงนั้นได้ ผู้รู้จริงเข้าไปถึงอริยสัจ สัจจะความจริงนี้มันจะด้วยวิธีการใดก็แล้วแต่ มันจะอ้อมบ้างเพราะอะไร? เพราะคนนี้เป็นคนศรัทธาอ่อน คนนี้เป็นคนปัญญา คนนี้เป็นสมาธิอ่อน นี่เขาเรียกจริตนิสัยไง ถ้าจริตนิสัยวิธีการจะทำเข้าไปอย่างไรจะให้ได้ถึงสนามหลวงให้ได้ วิธีการนี้มันมีเพราะอะไร? เพราะมันเริ่มต้นจากถ้ำน้ำท่วมรถเข้าไม่ได้ มันไปไม่ได้แล้ว แต่ถ้าเกิดไม่มีหนทางเลย ไปไม่ได้แล้วมันก็ไปทางอากาศได้ มันเป็นไปได้ จะวิธีการไปอย่างนั้น เพราะอะไร? เพราะเราเข้าใจหมายไข่ไหม เราเข้าใจหมายนี้ วิธีการต้องเข้าใจหมายนั้นให้ได้

นี่ก็เหมือนกัน วิธีการจะเข้าไปนี้ถ้ารู้จริงจะพาเข้าไปได้ ถ้าไม่รู้จริงเลย ไม่รู้เลยเพราะอะไร? เพราะมันออกนอกกลุ่มนอกรทางไปเลย มันออกอ่าวทะเลไปเลยว่าจะไปสนามหลวงมันออกไปทะเล ออกไปไหนก็ไม่รู้ ไปสนามหลวงไปไม่ถูกใจ สัจจะความจริงเป็นอย่างนี้

นิยายมันต้องผู้รู้จักใช้ ชาคกลิ่งที่เป็นการปลูกเป็นการจรจรโงศศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลงจากดาวดึงส์มา สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ว่าถ้าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขณะ ธรรมะเราที่วิทยาศาสตร์เรียวแหลม เรียวแหลมที่ไหน ถ้าไม่ได้ประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะเป็นไปได้อย่างไร สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ไง นกทำไมมันบินได้ละ ทำไมปลา มันอยู่ในน้ำได้ละ นี่เป็นธรรมชาติของเขาณะ

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าณะเป็นอินไทย บุญบารมีมหาศาลเลย มหาศาลทำอะไรก็ได้ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เวลาพระโมคคัลลานะลงจากเขาคิชฌกูฏเห็นเปรตลอยมาในกลางอากาศ เห็นทุกอย่างเลย แล้วขี้มให้พระ พระบอกว่าจะไปพูดต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“เห็นมาตลอดเลยแต่ไม่พูด เพราะไม่มีพยานหลักฐาน” พูดออกไป เห็น ๆ อยู่นี้ไม่พูด เพราะรู้ยู่คนเดียว แต่เวลาพระโมคคัลลานะเห็น “นี่เรามีพยานแล้ว เราบอก พระโมคคัลลานะก็เห็น เรากี่เห็น”

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพูดถึงสัจจะความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาท่านเทศน์ว่าการ เห็นไหม โบไม้ในกำมือกับโบไม้ในป่า สัจจะความจริงยังมีอีกมหาศาลเลย แต่มันไม่เป็นประโยชน์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้พูด ไม่ได้แสดงออกมา แล้วสิ่งที่แสดงออกมา พอเราไม่ได้ปฏิบัติ เรากี่ไม่เชื่อนะ มันจะเป็นไปได้อย่างไร

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ เวลาภาพเทวีย้อนอดีตชาติได้ สิ่งที่ว่าอาพารดาบสเข้าสมาบัติได้ สิ่งต่าง ๆ นี้ ถ้าเทวทัตนี้เหาะได้ แล้วเราทำได้ไหม แต่ถ้าประพฤติปฏิบัตินะ หลวงปู่เสาร์ ประวัต หลวงปู่เสาร์ เวลานั่งสมาธิตัวนี้ลอยขึ้นตลอดเวลา สิ่งนี้มันเป็นเรื่องฉานโลกีย์ มันเป็นเรื่องจรตนิสัย เวลาคนภวานาเข้าไป ถ้าพุทโธเข้าไปมันจะเห็นนิมิตก็ได้ ไม่เห็นนิมิตก็ได้ แต่หลักของมัน ผลของมันคือความสงบของใจ ความสงบของใจคือพลังงาน

เราขับรถไปนี่รถเราเติมน้ำมันอะไร? สิ่งที่เติมน้ำมันอะไร? น้ำมันใส่มาในรถเพื่อให้พลังงานเกิดจากเครื่องยนต์กลไกของเราเข้าไป นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าสมาธินี้ เกิดนิมิตก็ได้ ไม่เกิดนิมิตก็ได้ ไม่จำเป็นจะต้องให้เหมือนกัน เพียงแต่จริตของเราสงบไหม เรามีสติของเราไหม ตรงนี้ถ้ามีสัมมาสมาธิเป็นพื้นฐานมันจะเข้ามาเป็นเรื่องของอริยสัจ มันจะเข้ามาธรรมะสัจจะความจริง ไม่ใช่ธรรมะนิยาย

ถ้าไม่ใช่ธรรมะนิยายไปเข้าเพราะอะไร? เพราะมันรู้จริง มันเป็นสันติภูมิจิโก มันเกิดขึ้นมาจากใจ ของนั้นจะรสชาติอร่อย จะรสชาติเผ็ดเค็มมันขนาดไหน ถ้าไม่ได้ใส่ลิ้นเรานะ เขาจะโฆษณาขนาดไหน มันก็เรื่องของเขา วันใดอาหารชนิดนั้นถึงลิ้นของเรา ลิ้นของเราเป็นผู้ตัดสินว่าเปรี้ยวหวานมันเค็มอันนั้นมันจะเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาจากความรู้สึกของเรา

สมาธิก็เหมือนกัน สัมผัสลงไปทีใจ ใจได้สัมผัสสมาธิอย่างนี้ขึ้นมาแล้วนี่อริยสัจเกิดตรงนี้เกิดตรงนี้เหมือนเราแยกมัน ถ้าไม่มีสมาธิขึ้นมาเป็นโลกีย์ปัญญา โลกีย์ปัญญามันเป็นปัญญาของโลก ๆ ถ้ามันจะเป็นโลกุตตรปัญญา มันต้องไม่มีทิฏฐิมานะ ไม่มีความเห็นของเราเข้าไปบวก ถ้ามีความเห็นของเราเข้าไปบวกนั้นนะมันเป็นความเห็นของเราใช่ไหม มันไม่มีขณิมาปฏิบัติ

สิ่งที่จะไม่ให้เราบวกได้ เพราะถ้ามีสมาธิ สมาธิมันจะกอดอะไร? กอดความฟุ้งซ่าน กอดตัวตนของเรา ถ้าตัวตนไม่เบาบางลง สมาธิเกิดไม่ได้ สมาธิเกิดได้เพราะตัวตนนี้มันเบาบาง พอเบาบางขึ้นมามันก็เป็นอิสรภาพ เวลามันคิดออกไปมันไม่มีมิติด้วย เพราะมันเป็นสมาธิ มันไม่มีมิติ ปัญญามันออกไปนี่มันเป็นธรรมชาติของมัน มันจะเป็นอริยสัจขึ้นมาตรงนี้ไง

นี่สัจจะความจริงอย่างนี้ เหมือนกับสิ่งที่ว่าลิ้นเราได้ลิ้มรสอะไร เราจะรู้เลย ศาสนาเจริญเจริญตรงนี้ เวลาพระอานนท์ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ศาสนาจะเรียวแหลมเมื่อไหร่?”

“ไม่เรียวแหลมเลย ถ้าเมื่อใดมีผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม”

แล้วปัจจุบันนี้เราสมควรไหม สมควรตั้งแต่เราทำบุญของเราก็เป็นสมควรแก่เรา ปฏิบัติก็สมควรแก่เรา ทุกอย่างเป็นของเรา แล้วจะเป็นธรรมะของเรา เอวัง